

ŠKOLÁK

Číslo 3, Ročník 2013/2014

Devítka se loučí!

Devět let uplynulo jako voda a my teď tuto školu musíme opustit. Zkrátka jsme už vyrostli z malých nezkušených prvňáčků. Nyní jsme skoro mladí lidé, pevně rozhodnutí o své budoucnosti. Etapa bezstarostného dětství končí. Odcházíme na střední školy. Kdo ví, co z nás jednou bude. Z někoho se stane doktor, z někoho slavná šéfkuchařka nebo třeba závodní automechanik ... Ale jedno je jisté. Každý si jde za svým snem. A když budeme trpěliví, tak se jednoho dne vyplní.

Anita Bonková

Vojtěch Antoš (Blíženec)

Příští tři roky strávím na zemědělce v Mladé Boleslavi na oboru automechanik.

Tuto školu jsem si vybral, protože mě baví pracovat s auty.

Mezi moje záliby patří ležení u TV.

Můžeš jít pomalu, ale nikdy nechod' ZPÁTKY.

Dominik Bartko (Panna)

Dostal jsem se na střední odborné učiliště Škoda v Mladé Boleslavi, chci tam jít, protože mě baví jazyky a myslím si, že je to nejlepší škola v okolí.

Baví mě hodně věcí, ale žádná není moje nejoblíbenější, patří mezi ně fitness, seriály, filmy.

moto: Jediný, kdo tě může stáhnout dolů, jsi ty sám.

Anita Bonková (Býk)

Vybrala jsem si *Gymnázium dr. J. Pekaře*, protože mám ráda cizí jazyky a ráda poznávám nové věci. Byla jsem rozhodnuta už od páté třídy, ale neměla jsem dost odvahy zkusit to na osmileté studium. Na střední školu se opravdu těším, i když mám nějaké obavy, co se týče přestupu, nových kamarádů a učitelů.

Můj největší koníček je hraní na klavír.

Letos jsem ukončila sedmiletý základní stupeň Umělecké školy v Jičíně. ☺ Také ráda píšu vlastní příběhy, někdy i scénáře. Zatím jsem ale žádný nevydala, protože nejsou moc dobré. Nejsem moc na sport, ale jediná věc, která mě vážně chytla, je tanec, na který jsem chodila k Markétě Kittnarové.

Bud' sám sebou, bud' svobodný, měj svoje myšlenky, do kterých ti nikdo nevidí. Život máš přece na to, abys ho žil po svém.

Antonín Brzobohatý (Kozoroh)

Další tři roky budu na učebním oboru elektrikář-silnoproud v učilišti Škoda auto z důvodů kvalitního učiliště.

Hraju fotbal za DBSK už od první třídy, dále rád jezdím na kole a mojí velkou láskou je zemědělství.

motto: Sex - největší legrace bez smíchu

Petr Břicháček (Blíženec)

Já půjdu na SOU a SOŠ Mladá Boleslav na obor Mechanik opravář motorových vozidel. Na tento obor jdu, protože mně baví auta. Moje záliby jsou fotbal a basketbal. Fotbal hraju tady v Bousově za místní klub a na basketbal chodím sem do školy.

„Jaký si život uděláš, takový ho máš.“

Dominika Džuberová (Štír)

Příští čtyři roky budu studovat na Střední zdravotnické škole v Nymburce, obor asistent zubní technik. Tuto školu jsem si vybrala, protože budu mít dobré uplatnění.

K mým zájmům patří florball, čtení knih a procházky se psem.

Opravdový přítel není jen člověk. Je to anděl bez křídel.

Ondřej Hlaváček (Vodnář)

Vybral jsem si čtyřletý obor Mechanik seřizovač SOU Škoda Auto. Obor jsem si vybral na doporučení rodičů, protože mamka ve Škodovce pracuje.

Mezi mé záliby patří rybaření. Jsem členem místní rybářské organizace.

Letos se konaly moje první závody v kategorii dospělých, v nichž jsem skončil na 1. místě a měl jsem nachytáno 279 cm.

Moje moto: Život uteče jako voda, neztrácej čas Facebookem.

Damian Jankowski (Rak)

Já jdu na školu v Hubálově. Je to tříletý obor instalatér.

Rozhodl jsem se jít na tu školu, poněvadž jsem neměl moc dobré známky. ☺
Moje největší záliba je malování. Já maluju už asi od 12 let a pořád mě to baví.

Cokoliv děláš, dělej s rozumem a počítej s koncem!

Jaroslava Javoříková (štír)

Já jsem si vybrala Integrovanou střední školu v Mladé Boleslavi Na Karmeli, obor pekař. Vybrala jsem si tento obor, protože mně baví péct,

ať už něco sladkého nebo slanejšího, hlavně, že je to pečené. V mém plánu do budoucna je se co nejdéle se učit a vyučit se třeba časem ještě něčím jiným.

Mým koníčkem je převážně přehazovaná, baví mě už tak sedm let.

Na minulé škole jsem hrála i závodně a ještě i vybíjenou.

Taky mě baví vymýšlet básničky a nebo nějaké pohádky, ale ty si spíš vymýšlím sama pro sebe.

*Nikdy nekoukejte na to, jestli to, co děláte, se líbí ostatním,
ale na to, jestli se to líbí vám.*

Petr Ježek (Vodnář)

Další čtyři roky budu dojíždět do Mladé Boleslavi na Střední odborné učiliště Škoda Auto a.s., kde se chci vyučit jako mechanik seřizovač.

Na tuto školu mě láká jít, protože rád opravuji stroje a auta.

Mým největším koníčkem je už odmala fotbal, na který si vždy udělám čas. Další zájmy jsou mobil, kamarádi a vše, co jezdí.

*Dobrý přítel tě vytáhne z vězení, ale nejlepší si s tebou sedne do cely a řekne:
„To jsme to ale pěkně podělali, co?“*

Veronika Kirajnová (Beran)

Příští čtyři roky budu studovat v Mladé Boleslavi na Střední škole gastronomie a hotelnictví.

Ráda sportuju a také díky tomu jsem se minulý rok spolu s mými spoluhráčkami umístila na 1. místě v soutěži Coca cola cup školský pohár. Mým dalším koníčkem je vaření. Někomu to přijde divné, ale také kvůli tomu jsem se rozhodla jít na tuto školu.

Nezáleží na tom, s čím jsi přišel, ale s čím odcházíš.

Vojtěch Kozák (lev)

Vybral jsem si SOU Mladá Boleslav – obor zedník. Tento obor je na tři roky. Můj nejlepší koníček je florbal, ve kterém jsem se probojoval až do Billy Boy v Mladé Boleslavi. A dále jezdím na rybářské výpravy.

Moje motto je: Neřid' se mottem. Jsi přece sportovec!

Jakub Orlický (Vodnář)

Na tři roky jdu na SOU a SOŠ do Mladé Boleslavi na obor elektrikář-silnoproud. Rozhodl jsem se pro tuto školu, protože mě baví elektřina a chtěl bych se v tom více zlepšovat. Už se na střední školu moc těším.

Mezi další moje záliby patří fotbal, hrál jsem ho osm let za Dolní Bousov. Také mám rád motorové vozy jako jsou traktory, auta, čtyřkolky, vlaky ...

Kateřina Palounková (Lev)

Příští čtyři roky budu studovat na Gymnáziu v Mladé Boleslavi.

Tuto školu jsem si vybrala, protože jsem nebyla úplně rozhodnutá, co bych chtěla v budoucnu dělat a za ty čtyři roky si to snad rozmyslím a z této školy se dá jít skoro kamkoliv.

Hrozně ráda sportuju a tancuju. Pár let jsem tancovala latinskoamerické tance, ale pak jsem se dala jen na ten sport. Hraju basketbal, florbal a občas i fotbal,

ve kterém jsem byla se svým týmem na prvním místě
v soutěži Coca cola cup školský pohár.

„Nejsem status, nemusím se každému líbit!“

Markéta Pavlíčková (Střelec)

Příští čtyři roky budu studovat na Obchodní akademii v Mladé Boleslavi. Vybrala jsem si tuto školu, protože se chci věnovat administrativě.

Mezi moje záliby patří hlavně sport.

Ráda hraju basketbal, florbal a poslední dobou se věnuju fotbalu. S fotbalem jsem začala, když nás pan ředitel zapojil do soutěže Coca cola cup.

„Žij život naplno!“

Jaroslav Pechánek (Blíženec)

Jdu na zemědělkou na truhláře, protože mi nic jiného nezbývalo,
neměl jsem moc dobré známky.

Záliby mám fotbal, hraju ho - už to bude devět let, ale už přestávám, protože už mě to moc nebaví. Pak rád hraju na počítači hry, moje nejoblíbenější hra je League of Legends a pak docela Counter Strike 1.6

Užívej si každého dne, protože nikdy nevíš, co se stane.

Veronika Pítová (štír)

Chystám se na obor cestovní ruch v Horkách nad Jizerou. Vybrala jsem si tuto školu, protože mě baví jazyky.

Moje oblíbená činnost je fotbal. Momentálně hraju za tým v Mnichově Hradišti.

„Nenech se oblafnout životem, oblafni ty jeho.“

Pavel Rejman (Kozoroh)

Na tři roky jdu na SOU a SOŠ do Mladé Boleslavi na obor elektrikář.

Práce s elektřinou mě baví a chci se v ní více zlepšovat.

Mezi moje další záliby patří myslivost, rybaření, traktory značky Zetor.

Filip Rejzek (Býk)

Příští čtyři roky budu studovat na střední průmyslové stavební škole v Mělníku.

Vybral jsem si tuto školu, protože mě baví stavařina.

Mým oblíbeným sportem je fotbal, hraju ho od první třídy, kdy jsem začal hrát za DBSK. Dalším mým koníčkem je chytání ryb, nejraději chytám pstruhy.

„Kdo jinému jamu kopá, sám do ní padá.“

Denisa Skálová (Štír)

Příští čtyři roky budu studovat na Gymnáziu dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi. Tuto školu jsem si vybrala kvůli tomu, že chci dále studovat na vysoké škole a z gymnázia budu nejlépe připravená na další studia.

Moje záliby jsou hlavně sporty. Už od svých čtyř let hraju fotbal. Hrála jsem I. ligu za dívčí týmy jako jsou SK Slavie Praha, AC Sparta Praha a momentálně hraju za dívčí tým FC Hradec Králové I. ligu juniorek. Dvakrát jsem vyhrála nejlepší střelkyni ve fotbalové soutěži Coca-cola cup a s mým týmem jsme obsadili za dva roky 2., a 1. místo.

„Jdi za svým snem.“

Jakub Šolc (Býk)

Až odejdu ze základní školy, tak půjdu na SOU a SOŠ Mladá Boleslav na obor Mechanik opravář motorových vozidel. Tento obor mě velice baví.

Moje záliby jsou fotbal a basketbal. Fotbal hraju tady v Dolním Bousově už odmala a je to jako můj domov.

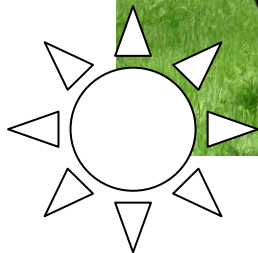
„Neper se, život ti dá přes hubu sám.“

To jsme my . . .

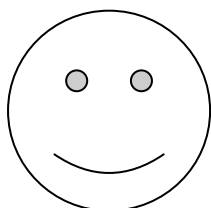
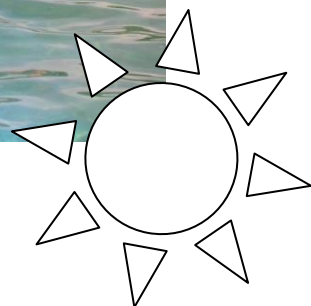
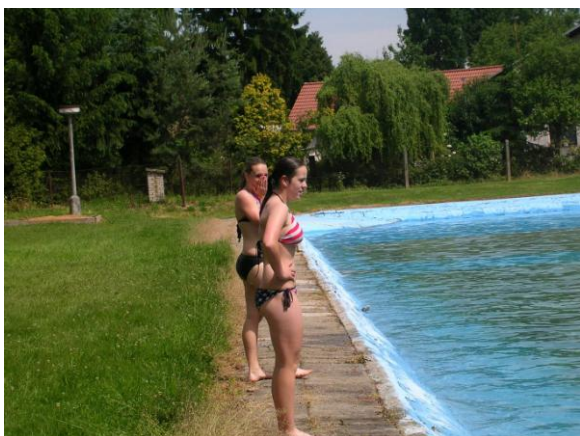

... a naši kamarádi

... a takhle jsme si užívali

Nebyli jsme žádní andílkové . . .

Francovka

Jako každý den jsme skoro celá třída přišli do školy, sedli jsme si na místa a čekali jsme, až zazvoní a až přijde naše třídní učitelka Neumanová do třídy. Bohužel si nechala svoje věci u nás ve třídě, i s pitím, do kterého jí jako vždy vynalézavý Jakub Šolc nalil francovku. Zazvonilo a paní učitelka přišla do třídy. Neudrželi jsme se a vyprskli jsme smíchy. Paní učitelka na nás nechápavě zírala. Asi po dvacetiminutovém mluvení, ve kterém je paní učitelka přebornice, se napila. Všichni jsme na ni napjatě koukali. První lok a paní učitelka se zarazila. Všichni se začali smát. Paní učitelka se myslí, že jsme jí do toho pití hodili mentosku. Doteď neví, že tam měla nalitou francovku a doufáme, že se to nikdy nedozví. ☺

Denisa Skálová

Jablko? Jablko!

Na jaře minulého roku se tři kluci rozhodli, že budou o přestávkách pořvát na pana Zeleného, který bydlí naproti škole přes ulici. Pořvávání trvalo asi dva týdny a Kubu už to zjevně nebavilo, tak si na obědě vzal jablko, které místo aby snědl, odnesl do třídy. Ve třídě si s ním kluci nejdříve házeli a pak to přišlo! Najednou si Kuba všiml, že pan Zelený je venku, na nic nečekal, otevřel okno a hodil. Jablko trefilo plot, o který se rozprsklo všude kolem. Naštěstí to nikoho nezranilo, ale ten smích, co vybuchl ve třídě po té ráně, ten je nezapomenutelný. Vojta a Tonda mu přizvukovali, začali na pana Zeleného pokřikovat a mít neobvyklé poznámky. Celá akce měla dohru. Pana Zeleného přešla trpělivost a šel si do školy stěžovat. A všichni tři byli potrestáni.

Petr Ježek

Létající spod'áry

Jak všichni víme, v 7. třídě nás opustila naše „milovaná“ spolužačka Nikola Kršíková. S ní jsme toho zažili mnoho, ale o jednu zvláštní příhodu bychom se chtěli podělit. Jednoho dne přišla Nikola do třídy s „tělocvikem“, ve kterém se, zcela náhodně, nacházely její krajkové kalhotky. No a protože se nějakým záhadným způsobem dostaly z tašky ven, kluci nelenili a neznámé věci se zmocnili. Její spod'áry si zahrály na letadlo! Zarazily nás až učitelky, které přišly a donutily kluky Nikole kalhotky vrátit.

Anita Bonková

Maruško, do koše!

Jeden z našich průšvihů byl, když jsme rozsedli koš. Začalo to honičkou po třídě, když Maruška utíkala před Kubou, který ji doběhl a chytil ji za ruce, zavolal si kamaráda Tonda, který ji vzal za nohy a začali s ní houpat ve vzduchu. Když ji rozhoupali, tak ji vyhodili na koš, který nevydržel pod její vahou a rozpadl se.

Markéta Pavlíčková

Jak letěla flaška z okna

O jedné přestávce jsme si šli jako parta stoupnout k oknu a bavili jsme se o různých věcech. Jako vždy aktivní Jakub Šolc se zrovna podíval přes zavřené okno ven. Okolo šla nějaká paní, která si vedla kolo. Jediné, co měl po ruce, byla plastová flaška s trochou tekutiny. I přes přísný zákaz otevírání oken o přestávce ho hbitě otevřel a lahev z okna vyhodil. Naštěstí předmět paní netrefil, jinak by se jí určitě něco stalo. Hned si šla stěžovat do školy k paní ředitelce a měli jsme průšvih všichni, co jsme tam stáli. Dostali jsme vynadané, že jsme ho nezastavili. Ale řekněte mi, kdo by na to tak rychle zareagoval? Nakonec k nám do třídy přišla paní ředitelka a dostali jsme takové kázání, na které asi nezapomeneme. Až na pár jedinců, kteří si z toho nikdy nic nedělají.

Denisa Skálová

Jak jsem rozsedl lavici

Jednoho dne o přestávce, když jsme byli v osmé třídě, byl u nás v učebně takový „bordel“, že hodně lidí chodilo a skákalo po lavicích. Já jsem si vytáhl tzv. černého Petra, protože když jsem si stoupnul na svoji lavici, vše se zdálo v pořádku, ale jakmile jsem se snažil slézt z lavice, tak jsem si lehce povyskočil, ale když jsem dopadl, lavice se zlomila. Stalo se to před pátou vyučovací hodinou, takže jsem jenom odtlačil lavici dozadu, aby ji vidělo co nejméně lidí. Ale to se nepovedlo, a tak jsem se druhý den přiznal naší paní učitelce třídní.

Antonín Brzobohatý

... ale vzpomínat budeme rádi

Na tuto školu moc vzpomínat nebudu, protože tu je moc věcí, které bych zařídil lépe. Ale občas tu se třídou byla zábava. Avšak lituji učitele, že to s tou naší třídou museli přetrpět. Myslím si, že by neuškodilo některá individua přeradit do zvláštních škol, protože jen kazí naši přípravu na střední školy a chovají se jako zvěř. Byla škoda, že s námi učitelé jednali jako s nejhorší třídou kvůli naší pověsti. Na učitele budu vzpomínat v dobrém, protože kdybych byl učitelem, činil bych stejně. Jednou snad poznám, jaké je mít vychovanou třídu.

Dominik Bartko

Na svou třídu budu vzpomínat převážně v dobrém. Naše hlavní plus bylo to, že jsme se nikdy nenudili. Ať na hodině zeměpisu či na školních výletech. Vždycky se našel někdo, kdo udělal něco spontánního a bláznivého (někdy se to ale bohužel zvrtilo). Učitelé s námi měli nemálo potíží. Ale i přesto věděli, že jsme v jádru všichni „hodní a pracovití“. Nejvíc mi budou chybět holky, hlavně Jarča a Gábi, ale doufám, že si na sebe všichni udržíme kontakty a budeme dále ve spojení, třeba přes facebook.

Anita Bonková

Když se řekne základní škola, určitě si vzpomenu na to, jak se učitelé snažili nás naučit alespoň ty základní věci, u některých byli docela úspěšní, ale u několika exemplářů se to nepovedlo do dnes. Mojí největší vzpomínkou je pokřikování z oken na kolemjdoucí po ulici, asi jeden měsíc nám to procházelo bez povšimnutí, než si jedna nejmenovaná osoba přišla stěžovat do školy. Tohoto člověka nemáme v oblíbě dodnes. Z tohoto průsvihu jsme vyvázli s ředitelskými důtkami, ale v utajení se nám je podařilo udržet asi tři týdny, dokud se o tom záhadně nedozvěděli rodiče.

Antonín Brzobohatý

Na naši třídu budu vzpomínat v dobrém, i když nevím, proč bych měla vzpomínat, když se s některými budu potkávat. Užili jsme si spolu spoustu legrace a netajíme se i tím, že jsme třída na průsvihy. Ráda vzpomínám na paní učitelku Roxerovou, která nás provázela celým 1. stupněm. Naučila nás číst, psát a doufám, že všechny počítat. Když jsme nastoupili na 2. stupeň, tak se nás ujala paní učitelka Neumanová. Na všechny spolužáky budu vzpomínat v dobrém, i když jsme se s některými pohádali.

Denisa Skálová

Na tuto třídu mám spoustu hezkých i špatných vzpomínek. Nikdy nezapomenu na naše společné výlety a průsvihy. Ovšem na některé spolužáky budu vzpomínat víc a na některé zase míň. Ráda si taky vzpomenu na učitele, jedni z nejoblíbenějších jsou pan učitel Sedláček a paní učitelka Pánková. V mé paměti mi určitě zůstanou moji nejlepší kamarádi, se kterými jsem se vždycky nasmála. Těším se, až se zase za nějakou dobu sejdem a budeme vzpomínat na naše společné zážitky.

Dominika Džuberová

Nejvíce budu vzpomínat na své největší kamarády Kačku, Domču a Petra, ale také nesmím zapomenout na Kubu a Pavla. Především na paní učitelku Roxerovou, která mě provázela prvním stupněm. A na mou třídní učitelku Neumanovou, kterou jsem měl na druhém stupni. Budu vzpomínat i na pana ředitele Ječného a na současnou ředitelku paní Karnovou.

Filip Rejzek

Moc rád budu vzpomínat na pana školníka, který byl rád, že jsme mu moc pomohli. A hlavně na paní učitelku Budínovou, která je nejlepší učitelka na škole, která sem přišla a učila a hlavně něco naučila. A na pana učitele Sedláčka, který také přišel a měl nás na chemii a byla s ním občas sranda, ale někdy také ne, podle toho jakou měl náladu.

Jakub Šolc

Já když si vzpomenu na školu, tak se mi zobrazí spolužáci a celý učitelský sbor. Sice pravda, že prů jsme měli dost, ale je fakt, že někteří z nás si to užili, určitě mi ty časy budou chybět. Ale kdyby mi někdo nabídl, že si můžu celou školní docházku zopakovat, tak bych to nebral.

Damian Jankowski

Já vzpomínám na školu v dobrém i zlém. Užil jsem si tu srandu, ale i zlo. Budu vzpomínat na paní učitelky i na učitele, na paní uklízečku Dášu, na paní ředitelku, kterou jsem měl jenom jeden rok ředitelkou. Těch devět let uteklo jako voda, ani nevěřím, že se blíží konec základní školy. Takže na ni budu vzpomínat velice v dobrém, i na učitele a na spolužáky i kámoše. Vzpomínat budu také na paní učitelku Budínovou, měli jsme ji od sedmé třídy a měl jsem ji hodně rád. Další, kdo byl můj oblíbený učitel, byl pan učitel Kužel, byla s ním velká sranda na hodinách dějepisu, tělocviku, sportovních hrách a na hodinách basketbalu. Pana Ječného jsme si také hodně užili na florbalu, fotbalu, tělocviku, sportovních hrách. Přeju všem hodně štěstí v dalších ročnících.

Jaroslav Pechánek

Na školu budu vzpomínat v dobrém, jsou tu totiž bezva učitelé a spolužáci. I když jsem tu byla pouze v 8. a 9. třídě, tak jsem si učitele dost oblíbila a bude se mi po nich moc stýskat. Nejvíce se mi bude stýskat po panu učiteli Kuželovi, se kterým se člověk celkem dost zasměje a je s ním velká zábava, hlavně na výletě. Taký se mi bude stýskat po paní učitelce Neumanové. Paní učitelka Neumanová je strašně super paní učitelka třídní a lepší jsme snad nemohli dostat, protože to, co pro nás paní učitelka dělá, to, že po nás žehlí všechny naše průšvihy... Snad se nedá ani vyjádřit, jak moc si toho všichni vážíme. Děkuje, paní učitelko. Po ostatních učitelích se mi taky samozřejmě bude stýskat. Spolužáci mi taky budou chybět, i když sem tam byla hádka nebo neshoda. Jsem ráda, že jsem poznala lidi, jako jste vy.

Jaroslava Javoříková

Asi dlouho budu vzpomínat na své spolužáky a učitele, které jsme měli na prvním a druhém stupni. Ale co zůstane určitě v mé paměti, budou naše třídní průšvihy, kterých bylo nespočet. Třeba, když kluci házeli jablka na cizí zahradu a z oken povykovali, nebo když petkami bombardovali lidi před školou. Taký nesmím zapomenout na házení košů po třídě. A těch pobarvených zdí! Ale nejlepší bylo, když Kuba nalil paní učitelce francovku do pití a když jsme na zahrádkách po sobě házeli hlinu a paní učitelka Neumanová už to nevydržela a začala házet taky.

Petr Ježek

Na tuto školu budu vzpomínat v dobrém. Zažila jsem tu nejen krušné chvílky, ale i ty krásné a zábavné. Třeba když jsme si dělali pelechy z košů na papír, když jsme házeli z okna flašky s vodou, když si kluci házeli ve třídě koblihou a ta pak skončila na stěně a snažili se to rychle umýt, než přijde učitelka, nebo když nás kluci na školním výletě hodili do bazénu i s oblečením. A takových zážitků se stala spousta. Teď to učitelům "srandovní" jako nám nepříjde, ale za nějakou dobu, až si na nás vzpomenu, tak si řeknou, že se tu bez nás alespoň nenudili a to ještě o všech těch průšvihách nevědí, protože jsme to vždy stihli uklidit nebo zamaskovat, než přišli učitelé. A my, až se jednou po letech sejdem na školním srazu, tak na to budeme vzpomínat a smát se tomu, jací jsem dříve byli.

Kateřina Palounková

Na tuto školu budu vzpomínat v dobrém. Budu vzpomínat na své spolužáky, se kterými byla vždycky sranda, na paní ředitelku a na učitele, kteří nám byli vždycky ochotní pomoci. Nejvíce budu vzpomínat na zábavné hodiny chemie s panem učitelem Sedláčkem a na zábavné hodiny češtiny a němčiny s paní učitelkou Pánkovou. ☺

Markéta Pavlíčková

Na naši třídu budu vzpomínat vždy velice nerad, nejradši bych na ni zapomněl úplně, ale nejde to, na takové kraviny, průšvihy a blbosti nejde zapomenout. Kdyby to šlo, nechal bych si vymazat paměť. Jsem rád, že už konečně odcházím pryč z této školy.

Ondřej Hlaváček

Základní škola mi bude moc chybět. Zvlášť naše třídní učitelky a ostatní učitelé. Bude se mi stýskat po spolužácích a hlavně po panu školníkovi, který si nás bral, když potřeboval s něčím pomoci. Jakub Orlický

Vzpomínat budu na všechny spolužáky, všechny učitele, hlavně na pana učitele Kužela a jeho hodiny dějepisu a těláku, na pana školníka, se kterým jsme dělali všemožnou práci. Vzpomínat budu na hodiny zahrádek s paní učitelkou Neumanovou a na stavění skleníku s panem ředitelem Ječným. Pavel Rejman

Vzpomínat budu na všechny spolužáky. Na pana učitele Kužela, na jeho hodiny dějepisu, těláku a kroužek basketbalu, který byl super. A je škoda, že už příští rok na něj chodit moc nebudu. A dál určitě na všechny učitele. Jinak těch devět let uteklo docela rychle.

Petr Břicháček

Vzpomínat budu hlavně na moje dvě nejlepší kamarádky - Anitu a Jarču. Také budu vzpomínat na naše „třídní šašky“, protože na to, co oni udělali za celých devět let na téhle škole, nikdo jen tak nezapomene. ☺ Z učitelů budu nejvíce vzpomínat na paní učitelku Budínovou, pana učitele Sedláčka a Kužela, naši třídní učitelku paní Neumanovou, paní ředitelku a také na všechny ostatní učitele.

Gabriela Víchová

Na tuto školu budu vzpomínat v dobrém, zažila jsem tu mnoho krušných chvil, ale i mnoho krásných. Myslím si, že jako třída jsme spolu za těch pár let vycházeli bezvadně. Máme spolu hodně vzpomínek i zážitků, třeba třídní výlety nebo taky průšvihy, třeba když jeden z nás při hře na Kamzíka prošlápl lavici, nebo když si někteří z nás dělali postele z koše na papír. Vždy jsem se do školy těšila jen kvůli kamarádům, bez nich by byla ve škole nuda a nenasmáli bychom se tolik. Asi nejhorší bylo, že jsme se pořád museli učit, anebo že jsme chodili na zahrádky, i když nás to vůbec nebavilo. Ale i tak byla „sranda“. Jinak na školu budu vzpomínat v dobrém, stejně tak i na učitele, kteří nás toho tolik naučili.

Veronika

Kirajnová

Moje vzpomínky na školu budou dobré i špatné, hlavně budu rád vzpomínat na své kamarády a kamarádky i na některé učitele a budu vzpomínat na zážitky.

Vojta Antoš

Nejvíce budu vzpomínat na pana učitele Kužela. Byla s ním vždy legrace jak při dějepisu, tak i na tělesné výchově. Nejvíce jsem se zasmál, když se nám podařilo sestřelit panu učiteli brýle.

Vojta Kozák

Moje nejoblíbenější chvíle ze školy jsou chvíle s přáteli, bez nich by byla opravdu nuda. Moje dost oblíbené vzpomínky byly, když jsme se o hodinu neučili. Nebo když jsme třeba půlku hodiny propovíдали. Nebo když jsme měli pěstitelky a báječně jsme si popovídali. Bylo taky fajn, když přišla nová paní učitelka Motyková a měla nás na chemii, byla s ní „sranda“ a všichni jsme ji měli rádi, ale bohužel musela odejít. Přišel nový učitel, pan učitel Sedláček. Na začátku byl docela přísný, ale pak povolil. Ty horší vzpomínky byly třeba že někdo Gábině schoval tašku a paní ředitelka řešila, kdo to mohl být. Nebo když jsme jednou měli pěstitelky a nějaká paní si stěžovala, že jsme jí ušpinili ložní prádlo za několik tisíc korun. Jasně jsme celá třída věděli, že to nikdo z nás nebyl, ale bohužel to stejně bylo opět na 9. třídu.

Veronika Pítová

A co učitelé, jak nás vidí?

Jak budu vzpomínat na „svoje“ devátáky?

Dobře, protože jsem naštěstí dostala do vínku takovou povahu, že to špatné, co mě v životě potká, zasunu v mozku někam do „spodního šuplíku“ a ve vzpomínkách si hýčkám ty hezké chvíle. Horší epizody samozřejmě nevymizí úplně, nutí mě být s některými lidmi jaksí ve střehu, ale беру je jako školu života.

Když jsem vás v 6. třídě přebírala, měla jsem poněkud naivní představu, že se mi podaří vytvořit z vás tým, který bude táhnout za jeden provaz. Bohužel se ve vaší třídě našlo tolik nepřizpůsobivých individualit, že jste mě z této iluze záhy vyvedli.

Nicméně myslím, že máme dost pěkných společných zážitků z různých exkurzí a výletů (včetně neoficiálních – spaní pod širákem atd.), na které rádi zavzpomínáte vy i já. Vyskytly se také věci, které mě na vás mrzely – lhaní, ničení věcí, posmívání se lidem, ulejvání se při práci na školní zahradě. V těchto nekalostech figurují neustále stejní jedinci, kteří tak sobecky kazí reputaci celé třídy, někdy i školy. Naštěstí nepřevažují, a tak se udělalo kus práce při výuce i na zahradě.

Věřím, že většina z vás se v životě dobře uplatní, ať už budete pracovat převážně hlavou nebo rukama. U některých si nejsem jistá, zda překonají svou lenost a nechuť pracovat i poznávat něco nového, ale za sebe mohu prohlásit, že jsem se je snažila ovlivnit z plných sil. Pracovitost totiž považuji za jednu z nejdůležitějších charakterových vlastností.

Všechny vás ráda i v budoucnu uvidím, ale jak už to tak bývá, některé o trochu raději než druhé.

Ing. Jitka Neumanová, třídní učitelka

Milá vzpomínka na moji třídu

Na svoji třídu, nyní už devátáků, budu vzpomínat velmi dobře. Byla to moje třetí 1. třída na této škole. Děti byly velice aktivní, soutěživé a opravdu velmi šikovné už od 1. třídy. První stupeň žáci ukončili velmi pestrým rozlučkovým odpolednem. Pozvali si své rodiče, připravili výborné pohoštění a velkolepý program – přehlídku svých různorodých zájmů. Předvedli nám ukázkou břišních tanců, aerobikové sestavy, modní přehlídky, ukázky a medaile fotbalových úspěchů, poučili nás o skautech, o svých jezdeckých zálibách na koních. Někteří se už velmi těší, až opustí naši školu, ale už se mi i někteří svěřili, že se rádi za námi přijdou podívat. Přeji jim hodně dalších úspěchů na další cestě životem a určitě milé vzpomínky na základku.

Mgr. Radka Roxerová, třídní učitelka na 1. stupni

Mgr. Kateřina Karnová, ředitelka

Letošní devátá třída byla díky jedincům velice nevyzpytatelná a rozporuplná. Budu vzpomínat především na dívky, které dokázaly vyhrát Coca-cola Školský pohár. Na Anitu s Gábinou, které jsou jako bílá a černá, ale dobře si rozumějí. Na Domču s Kačkou, které v rámci svých možností držely třídní kolektiv nad vodou.

Přeji všem devátákům na jejich cestě životem hodně silnou vůli, aby dokázali převzít zodpovědnost především sami za sebe a byli dostatečnou oporou pro svoje rodiče.

Mgr. Vendula Budínová, zástupkyně

Jaké jsou vzpomínky na tuto třídu? Jak je bylo někdy těžké proudit, jak mne potěšilo, když se ještě po hodině nechtěli hnout od stolu, jak byli strašně dospělí a zároveň nejistí, jak byli někteří zodpovědní a jiní se tomu bránili zuby nehty, jak mne naučili nepředpokládat vůbec nic a zažít překvapení, když se inteligentně zablýskalo a nechali se strhnout k nějakému nápadu. Dnes jsou pro mne už víc partnery než žáky, těší mne jejich úspěchy a pokud se budou chtít vracet, vždy je ráda uvidím. Hodně štěstí!

Mgr. Jaroslava Konývková

Jak na vás budu vzpomínat? Matematiku jsem vás začala učit až v 9. třídě. Do té doby jsem vás znala jen z hodin pracovního vyučování, ale to je o úplně něčem jiném. Po začátku roku, vlastně celé první čtvrtletí, jsme spolu „bojovali“. Nechtěli jste se učit, nechápali jste, že to je důležité pro vás. Odpor postupně mizel, začali jsme s ranním procvičováním a vše se začalo měnit k lepšímu. Myslím, že mohu říci, že jsme si porozuměli. Občas se vám podařilo mě rozzlobit. To například když jste nevypracovali jednoduchý úkol nebo se nepřipravili na test, o kterém jste věděli dopředu. Ale dokázali jste mi i udělat radost tím, že jste se naučili, při hodině spolupracovali a snažili se pochopit to, co pro vás bude v životě důležité. Na rozdíl od jiných učitelů si nestěžuji na kázeň. Pokud nastal problém, dokázali jsme ho hned vyřešit. Jste veselí, někdy hluční, jindy trošku líní, ale myslím, že na vás hned tak nezapomenu.

Mgr. Helena Pánková

Jak budu na tuto devátou třídu vzpomínat? Na to, abych mohla říct, že jen v dobrém, mi chybí několikaletý odstup.☺ Zatím můžu říct, že jako třída jsou pro mě symbolem lenosti – lenosti se učit, pracovat. Ještě že i v této třídě bylo pár milých výjimek...

Mgr. Lukáš Sedláček

V dobrém. Vždy si vzpomenu na ty hodné studenty, ale více mi v paměti zůstanou ti zlobiví studenti.

Mgr. Jiří Kužel

Na letošní devátáky budu vzpomínat se značně rozporuplnými pocity. Bohužel musím konstatovat, že jste jedna z mála tříd, od které si celkem oddechnu. Jsou totiž mezi vámi jedinci, kteří mi svými postoji a chováním občas dokázali na pár hodin obrátit den. Najdou se však i tací, které rád uvidím i za několik let.

Mgr. Mirka Němečková

Jenom v dobrém ☺. Na taková esa se nedá zapomenout. Nejvíce mi však utkvěl v paměti Petr Břicháček se svojí pověstnou geometrií nebo Martin Staněk se svým aktivním přístupem ☺. Všem devátákům přeji do budoucna hodně štěstí a úspěchů ve škole i v životě.

Mgr. Ingrid Mendlíková

Když jsem se před dvěma lety dozvěděla, že budu učit ve vaší třídě, moc velkou radost jsem z toho neměla. Vždycky je totiž dost nevděčné mít jednohodinovku tam, kde nic jiného neučíte. Neznáte děti, děti neznají vás a nevíte, co od sebe navzájem očekávat. Navíc vaše třída měla pověst ne zrovna hodné a bezproblémové třídy. Ale musím říct, že moje obavy se rozplynuly už během několika prvních hodin. Pravda je, že se zde najdou tací, co nikdy nevědí, kdy přestat, neznají míru toho, co si můžou dovolit, nechtějí slyšet, že svým chováním ruší a obtěžují ostatní. Jako celek jste však byli fajn. A je mezi vámi několik jedinců, kteří vědí, co chtějí, kteří touží po vzdělání a po rozšiřování obzorů. Přeji vám všem, ať do toho „nového života“ vstoupíte tou správnou nohou, ať se vám daří a ať jste spokojení.

Nashledanou, školo!

Léto

Léto klepe na dveře,
naše těla zahřeje.
Užijme si volných dní,
a pak zase učení.

Láska

Dívala se do zrcadla,
uviděla SEBE.
Pak své oči hned zavřela,
uviděla TEBE.

Sluníčko

Až maminko,
bude svítit sluníčko,
usměj se malinko,
potěš mé srdíčko.

Autorka básní: Jaruška Javoříková

Sbohem, školo! / V. Antoš

Je neuvěřitelné, jak ten čas letí. Nedávno jsem byl v první třídě a procházel jsem velkými dveřmi a pak jsem těmi dveřmi procházel každý den po dobu devíti let. A najednou je tu poslední školní rok a my se musíme rozloučit se školou a jít dál.

Škola budoucnosti / Damian Jankowski

Já bych si školu budoucnosti představoval úplně jinak. Škola by měla osobní taxi, které by vás odvezlo do školy a přivezlo domů. Byli bychom tam jenom dvě hodiny. Každý by dostával samé jedničky, protože jiná známka by neexistovala, učili bychom se jenom to, co by nás bavilo. Místo učebnice bychom měli tablety a místo sešitu notebooky. Ale co je hlavní, místo jídelny bychom měli KFC. Ale to je jenom moje představa. Jsem si však jistý, že asi tak za sto let něco takového bude existovat.

Přátelství / Dominika Džuberová

Kde bychom byli bez svých přátel? To je otázka, na kterou nedokážu odpovědět. Podle mě život bez přátel není opravdový. Můžeme se jim svěřit s čímkoliv, od malého problému až po velké tajemství. Jsem moc ráda, že mám svoji partu, se kterou si vždycky popovídám a vyřeším všechny potíže.

MŮJ OBLÍBENÝ HEREC / Jakub Šolc

Já mam rád filmovou postavu z filmu Údolí stínů. Mel Gibson - je to muž, který hrál v moha krásných filmech, třeba ve filmu Statečné srdce. Je to můj nejoblíbenější herec. Já už na jeho filmy koukám odmala a můžu vám říct, že tyto filmy stojí zato. Pokaždé, když začínají jeho filmy, tak na ně opravdu moc rád koukám. Údolí stínů dostalo několik Oscarů a hlavní zásluhu na tom má on. To on dal návrh na natáčení tohoto filmu. Dostal návrh hrát i ve filmu Rychle a zběsile, ale odmítl.

Jarní příroda / Pavel Rejman

Konečně začalo po dlouhé době jaro. Po dlouhých deštích začala růst jako z vody tráva, rozkvetlo v ní plno kytek. Na stromech vyrostlo listí a objevily se květy, na které se slétá plno včel. Také u rybníka se vše zazelenalo a vylezly žáby, které v noci pořádaly koncerty.

Krajina snů / Vojtěch Kozák

Svou krajinu snů jsem poznal před několika lety. Je to krajina, do které nezasahuje člověk. Jezdím tam do dřevěného srubu, který leží uprostřed lesa. Takovou krásnou přírodu jsem nikde neviděl a každý rok se tam rád vracím.

Cesta domů / Filip Rejzek

Každý den, když skončí škola, musím se dostat domů. Někdy jedu autem s přáteli a jindy jdeme pěšky. Cesta pěšky mě baví, protože si povídáme nebo posloucháme písničky nebo koukáme na videa. Mám to domů asi tři kilometry. Obvykle to jdeme aspoň půl hodiny, takže toho stihneme hodně probrat. I když jednou jsme to s mým kamarádem Kubou šli přes dvě a půl hodiny, poněvadž jsme vymýšleli různé blbosti a hovadiny, například jsme házeli jablka a hrušky na silnici, aby je auta rozjezdila. Bohužel, někdy musím jet autobusem, ale to mě vůbec nebaví, protože nás domů vozí strašně otravný řidič.

Vzpomínky na dětství / K. Palounková

Vzpomínek na dětství mám spoustu a kdyby šel vrátit čas, hned bych se do něj ráda vrátila. Dětství jsem totiž strávila se svými sourozenci a rodiči, se kterými jsme pořád něco vymýšleli a rozhodně jsme se nikdy nenudili. Jezdili jsme na různé výlety a vymýšleli si nové hry, jezdili jsme k babičce, se kterou jsme chodili do nedalekého lesíka, kde jsme si se sourozenci hráli na Harryho Pottera a i když jsme byli doma, tak jsme si zábavu vždy našli. Mé dětství bylo skvělé a nikdy na něj nezapomenu.

Dětský domov/ Jaroslava Javoříková

Jedna dívka jménem Anička žila už dva roky se svojí maminkou. Byla to pro obě dost těžká doba. Maminka si jí moc nevšímalá, nevěděla, co se s její dcerou děje a nebo jak se vlastně cítí. Anička začala místo školy chodit za školu a začala taky s drogami, jelikož si myslela, že jí to pomůže od jejích problémů. Když po dlouhé době přišla Anička do školy, všimli si učitelé, že s ní není něco pořádku a že se poslední dobou chová jinak, a tak si pozvali její mámu do školy. Její máma vysvětlila, že je to teprve dva roky, co její otec zemřel a že je to pro obě ještě dost těžká chvíle, ale pana ředitele to už ani nedojalo a vysvětloval, že jestli se Anička nedá co nejdřív do pořádku, tak bude muset zavolat sociální pracovníci a budou jí muset odvést do dětského domova. Jakmile přišli domů, začala její máma s tím, že jestli se nedá co nejdřív do pořádku, tak pak to bude její chyba a že jen kvůli sobě bude muset jí do dětského domova. Anička celý týden pilně studovala a učila se na testy a začala si zlepšovat i známky, ale s její maminkou to bylo pořád stejné. Jednoho dne přišla Anička ze školy domů a volala mámu, ale nikdo se neozýval. Anička začala být vystrašená, a tak se šla podívat po domě. Brzy svoji mamku našla, ale bohužel už

mrtvou, s podřezanými žilami. Anička zavolala záchranku a doufala, že její maminka je ještě živá. Ale bylo příliš pozdě, a tak musela jít Anička do dětského domova. Jakmile tam Anička přišla, tak si zalezla do svého pokoje a nikoho ani nevnímala, ani děti které tam celou dobu na ni mluvily. Anička si musela zvykat na nový domov, nové prostředí a taky na novou školu a nové spolužáky. Asi o měsíc později šla jako vždy do školy. O hodinu později volá paní ředitelka do dětského domova, jak to, že Anička nedorazila do školy. Paní vychovatelka říkala, že to není možné, že se všemi dětmi vyšla před hodinou do školy jako vždy, a tak se domluvily, že jestli Anička do školy dorazí, ať jim dají vědět. Rozloučily se a zavěsily. Vychovatelka ani chvíli neváhala, zavolala policii a oznámila, že jim zmizelo dítě. Policie požádala o popis dívky, rozloučili se a začalo pátrání. Asi po sedmi hodinách zavolali do dětského domova, že našli dívku bohužel už mrtvou. Oběsila se v lese. V ruce držela papírek, na kterém stálo: „Je mi líto, že jsem vás musela opustit, ale já už takhle dál nemohla. Nebojte se, budu už konečně šťastná v nebi se svými rodiči. Vaše Anička“

Tom Cruise / Veronika Kirajnová

Tom Cruise se narodil 3. července 1962 v New Yorku. Je mu 51 let. Jeho manželkou je také herečka Katie Holmes, se kterou má dceru Suri Cruise. Je to výborný herec a režisér. Líbí se mu proto, že hraje v mnoha dobrých filmech, jako je například Valkýra, Zatím spolu, zatím živi nebo ve velmi úspěšném filmu Mission Imposible. Jeho znamení je Rak. Ve filmu Mission Imposible hraje Tom velmi důležitého mezinárodního špiona, který musí plnit různé úkoly. Tom Cruise dostal i několik cen za herce roku, třeba Zlatý glóbus za nejlepšího herce ve vedlejší roli, a cenu za nejlepšího herce v komedii.

Můj oblíbený sport / Denisa Skálová

Fotbal... To je slovo, které mě provází životem už od mých čtyř let. Hraju ho strašně ráda. Nejradši mám na něm to, že se pořád můžu zlepšovat a jsou vidět výsledky snahy, které předvádím jak na hřišti, tak ve svém každodenním životě. Když nemám tréninky, tak si sama chodím běhat, cvičím a snažím se jíst zdravě. Momentálně hraju za dívčí tým FC HRADEC KRÁLOVÉ I. ligu juniorek a méně času věnuju týmu III. divizi žen DFK Mnichovo Hradiště. Hrála jsem i za týmy jako AC Sparta Praha, SK Slavia Praha, ale tam mi nevyhovovaly podmínky pro hraní zápasů a trénování. Třeba jsme pořád trénovaly a hrály na umělé trávě, která byla tvrdá, takže z toho potom byly problémy s koleny a se zády. Nadále se tomuto sportu hodlám věnovat a budu se snažit, abych v budoucnu hrála třeba i v cizině. Děkuju moc rodičům za jejich podporu a hlavně trpělivost a ochotu. :D

Fotbal / Petr Ježek

Určitě skoro každý z nás už někdy hrál fotbal. Mě už odmala přitahoval velkými rány do míče, rychlými běhy, krásnými kličkami a neuvěřitelnými kombinacemi na úžasně upraveném trávníku. Pokaždé, když se v Bousově hrál nějaký zápas, tak mě tatka bral a šli jsme se koukat na dospěláky. Vždy po zápase cestou domů jsme rozebírali, jak Bousováci hráli a co by ještě měli zlepšit. A to trvá až dodnes. Já chodím už od malička hrát za zdejší tým DBSK, kde se mi strašně líbí velké nadšení hráčů do fotbalu a také proto, že se zde snaží vychovat z malých prcků velké fotbalové talenty, i když naši trenéři za svou píli a trpělivost s námi nedostávají žádné finanční ohodnocení. Pro někoho je fotbal jenom hra, pro mě je to srdeční záležitost.

Na vydání tohoto časopisu se podíleli: Mgr. Ingrid Mendlíková, žáci 9. třídy, Mgr. Šárka Švábková (foto), Mgr. Jaroslava Konývková (foto), ilustrace – žáci 1. stupně.

Cena : 10,- Kč